ePublishing

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
EKT NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

The Gleaner

Vol 25 (2005)

In Memoriam of Philippos Iliou

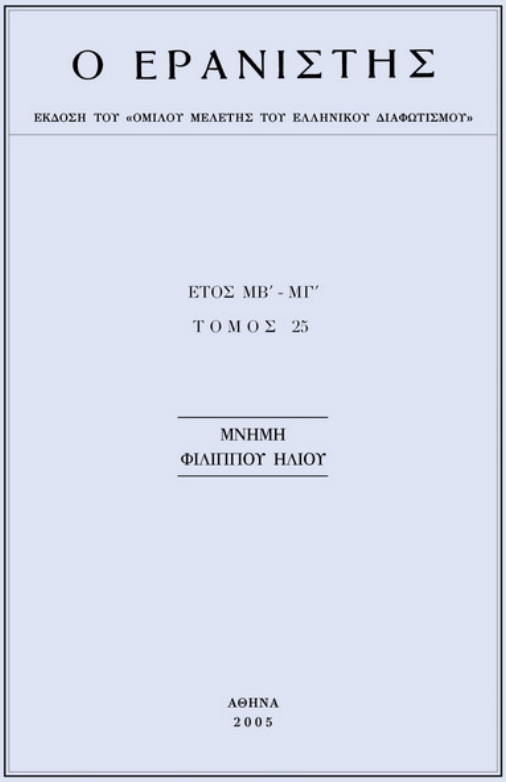
Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ «ΟΜΙΛΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΥ»

ΕΤΟΣ ΜΒ΄ - ΜΓ΄

ΤΟΜΟΣ 25

ΜΝΗΜΗ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΑΘΗΝΑ
2005

Το «Κρυφό Σχολειό» και πάλι

Χ. Γ. Πατρινέλης

doi: 10.12681/er.45

To cite this article:

Πατρινέλης Χ. Γ. (2005). Το «Κρυφό Σχολειό» και πάλι. *The Gleaner*, *25*, 321–336. https://doi.org/10.12681/er.45

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 23/04/2024 10:23:37

ΤΟ "ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ" ΚΑΙ ΠΑΛΙ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ «ΚΡΥΦΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ» ἦταν εὐρύτατα διαδεδομένος ἀνάμεσα στὸν ἑλληνικὸ λαὸ καθ' ὅλη τὴ μετεπαναστατικὴ περίοδο, ἰδίως ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ ΙΘ΄ αἰ. καὶ ἰδιαίτερα μετὰ τὴ δημοσίευση (1899) τοῦ γνωστοῦ πίνακα τοῦ Νικολάου Γύζη καὶ τοῦ ὁμότιτλου ποιήματος τοῦ Ἰωάννου Πολέμη.

Πρῶτος ὁ Γιάννης Βλαχογιάννης ἀμφισβήτησε τὴν ἱστορικότητα τοῦ θρύλου, ἐπικαλούμενος τὴ μακρὰ πεῖρα του: ἀνάμεσα στὰ χιλιάδες ἔγγραφα ποὺ ἀναδίφησε δὲν συνάντησε καμία γραπτὴ μαρτυρία περὶ λειτουργίας «Κρυφῶν Σχολειῶν» κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας.[1] Ἡ μελέτη τοῦ Βλαχογιάννη ἔπεσε μᾶλλον στὸ κενό. Ὁ θρύλος τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ», χάρη στὰ σχολικὰ ἀναγνώσματα καὶ τοὺς πανηγυρικοὺς λόγους, ἐξακολούθησε νὰ ἐπιζεῖ ἀκλόνητος. Εἶναι κι αὐτὸ ἕνα ἀκόμη δεῖγμα τῆς ἀντιστάσεως ποὺ προβάλλει ἡ συλλογικὴ συνείδηση σὲ καινοφανεῖς θεωρίες καὶ στὴν ἀμφισβήτηση παραδοσιακῶν συμβόλων. Οἱ λαοὶ βεβαίως ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ περιβάλλουν ἐπιφανεῖς προσωπικότητες καὶ σπουδαῖα γεγονότα μὲ τὴν ἀχλὺ τοῦ θρύλου. Ἀπαράδεκτη εἶναι ἡ σκόπιμη ἐκμετάλλευση τῶν λαϊκῶν αὐτῶν παραδόσεων ἀπὸ πολιτικούς, ἐκκλησιαστικοὺς ἢ ἰδεολογικοὺς φορεῖς.

Ἡ διένεξη γιὰ τὴν ὕπαρξη ἢ ὄχι τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ» ἀναζωπυρώθηκε τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ ὁ Ἄλκης Ἀγγέλου δημοσίευσε τὸ 1974 ἕνα σχετικὸ συνοπτικὸ ἄρθρο[2] καὶ κατόπιν τὸ βιβλίο του *Τὸ Κρυφὸ Σχολειό. Χρονικὸ ἑνὸς μύθου* (ἔκδ. Ἑστίας, Ἀθήνα 1997, 81 σ.). Τὸ σπουδαῖο εὕρημα τοῦ Ἀγγέλου εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος ποὺ διατύπωσε (τὸ 1822) τὴ θεωρία ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἀπαγόρευαν τὴν ἵδρυση καὶ λειτουργία σχολείων ἦταν ὁ νεαρὸς γιατρὸς καὶ λόγιος Στέφανος Κανέλλος. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀπαγορεύσεως αὐτῆς ἦταν, κατὰ τὸν Κανέλλο, νὰ «συστένουν» οἱ Ἕλληνες «κοινὰ σχολεῖα κρυφίως», αὐτὰ δηλαδὴ ποὺ ἀργότερα θὰ ὀνομαστοῦν «Κρυφὰ Σχολειά».

---

1. Γ. Βλαχογιάννης, «Τὸ κρυφὸ σχολειό», *Νέα Ἑστία* 38 (1945), 678-683.

2. Α. Ἀγγέλου, «Ἡ κατάσταση τῆς παιδείας στὶς ὑπόδουλες ἑλληνικὲς χῶρες», *Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους* (Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν), τ. 10, Ἀθήνα 1974, σ. 366-367.

Τὸ μικρὸ ἄρθρο τοῦ Ἀγγέλου (τὸ 1974) καὶ ἰδίως τὸ βιβλίο του περὶ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ» (1997) προκάλεσαν ἀντιδράσεις μὲ τὴ δημοσίευση δεκαπέντε τουλάχιστον ἄρθρων καὶ βιβλίων, ὅλων —πλὴν ἑνός— ἐπικριτικῶν.[3]

Τὸ θέμα τῆς ἀμφισβητήσεως τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ» ἀπασχόλησε ἀκόμη καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία σὲ συνεδρίασή της (7-10 Ἰουλίου 1998) ἀποφάσισε νὰ ἐκδοθῆ ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία εἰδικὴ πραγματεία τοῦ κ. Κωνστ. Χολέβα, ἀναιροῦσα τὶς ἐνστάσεις γιὰ τὴν ἱστορικὴ ὕπαρξη τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ».[4] Τὸ βιβλίο δὲν κυκλοφόρησε ἀκόμη. Ἐκδόθηκε ὅμως στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία φυλλάδιο μὲ τίτλο *Τὸ Κρυφὸ Σχολειό: Μύθος ἢ πραγματικότητα;* Ἀθήνα 1999, 24 σ. Στὴ θέση τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέα ἀναγράφεται ὅτι ἡ ἔκδοση ἔγινε «μὲ τὴν εὐθύνη καὶ ἐπιμέλεια τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐθνικῆς Κληρονομιᾶς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν».

Δὲν εἶναι βέβαια δυνατὸν νὰ σχολιάσω ὅλα τὰ δημοσιεύματα πού, εἴτε ἀδιστάκτως εἴτε μὲ κάποια ἐπιφύλαξη, δέχονται τὴν ἱστορικὴ ὕπαρξη τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ». Δὲν εἶναι ἄλλωστε ἀναγκαῖο, ἀφοῦ τὰ περισσότερα ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια κατ' οὐσίαν ἐπιχειρήματα, τὶς ἴδιες παρεκκλίσεις πρὸς ἄσχετα θέματα, τὴν ἴδια ἄγνοια τῶν ἱστορικῶν μεθόδων. Ὁ Τάσος Γριτσόπουλος, ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀσχολήθηκε μὲ τὸ θέμα,[5] καταλήγει σὲ σχετικὸ δημοσίευμά του: «Ὑπῆρξεν ὅμως πράγματι τὸ περιλάλητον "Κρυφὸ Σχολειό"; Ἱστορικῶς δὲν ἀποδεικνύεται βεβαίως ἡ ὕπαρξίς του... Ἀλλὰ ἡ ζῶσα περὶ αὐτοῦ παράδοσις; Καὶ ἱστορικὸ ψέμα ἂν θεωρηθῆ

3. Σημειώνω τὰ δημοσιεύματα, στὰ ὁποῖα γίνονται ἀναφορὲς στὴν παροῦσα μελέτη: Ι. Χατζηφώτης, *Τὸ «Κρυφὸ Σχολειό». Ἡ προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἑλληνικὴ παιδεία τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας* (ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας), Ἀθήνα 1978. Φ. Βῶρος, «Τὸ Κρυφὸ Σχολειὸ καὶ ὁ Νεοελληνικὸς Διαφωτισμός», *Ἐκπαιδευτικὰ* 2 (1985-1986), 31-39 (Δὲν δέχεται τὴν ἱστορικότητα τοῦ Κρυφοῦ Σχολειοῦ). Ἀχ. Μανδρίκας, *«Κρυφὸ Σχολειό»· μύθος ἢ πραγματικότητα;* (ἔκδ. Καλέντης), Ἀθήνα 1992, 202 σ. (ἀξιόλογο). Ἀναστ. Γιαννικόπουλος, *Ἡ ἐκπαίδευση στὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας* (ἐκδ. Γρηγόρη), Ἀθήνα 2001 (ἀλλὰ γραμμένο τὸ 1994· στηρίζεται σὲ εὐρεία ἔρευνα). Ν. Χρονόπουλος, *Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸ Κρυφὸ Σχολειὸ* (ἔκδ. Πλάτανος), Ἀθήνα 2002, 103 σ., βλ. καὶ σημ. 5.

4. *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια*, τχ. 454 (16.7.1998). Πρβλ. καὶ σχετικὰ σχόλια τοῦ Β. Μακρίδη, «Ὀρθόδοξη ἐκκλησία καὶ Διαφωτισμός», *Ἴστωρ* 12 (Μάρτιος 2001), 183, σημ. 68.

5. Τ. Α. Γριτσόπουλος, «Τὸ Κρυφὸ Σχολειό», *Παρνασσὸς* Δ΄ (1962), 66-90. Ὁ ἴδιος, «Ὀλίγα περὶ Κρυφοῦ Σχολειοῦ καὶ ἄλλα τινά», *Μνημοσύνη* Ε΄ (1973-1975), 399-405. Ὁ ἴδιος, «Τὸ Κρυφὸ Σχολειό. Παιδεία τῶν Ἑλλήνων – Ὀργάνωσις αὐτῆς μετὰ τὴν Ἅλωσιν», *Πελοποννησιακὰ* ΙΓ΄ (1978-1979), 1-50.

τελικῶς, κατεχωρίσθη ἤδη εἰς τὸν πίνακα τῶν ἐθνικῶν μας συμβόλων».[6] Σύμφωνοι. Ἀλλὰ οἱ λαϊκὲς παραδόσεις καὶ τὰ συλλογικὰ σύμβολα εἶναι ἀντικείμενα μελέτης τῆς λαογραφίας, τῆς κοινωνικῆς ἀνθρωπολογίας κ.λπ. Δὲν μποροῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὴ γραπτὴ ἱστορικὴ μαρτυρία. Pas de documents, pas d'histoire.

Στὴν παροῦσα ἑπομένως μελέτη θὰ διατυπωθοῦν γενικὲς παρατηρήσεις καὶ σχόλια (χωρὶς ἄμεση συνοχὴ μεταξύ τους) ποὺ ἀναφέρονται πάντως στὰ δημοσιεύματα ποὺ σημειώθηκαν παραπάνω.

Α΄– Σὲ ὅλους τοὺς ἀρχαίους καὶ μεσαιωνικοὺς λαοὺς (Αἰγυπτίους, Ἑβραίους, Πέρσες, Μουσουλμάνους Ἄραβες καὶ μή, Τούρκους κ.ἄ. —πλὴν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων— μοναδικὸς σχεδὸν φορέας τῆς γνώσεως καὶ τῆς σοφίας ἦταν τὸ ἱερατεῖο.[7] Ἀπὸ τὸ ἱερατεῖο αὐτὸ προέρχονταν οἱ κατὰ τόπους δάσκαλοι τῶν γραμμάτων. Ἑπόμενο ἦταν ὅτι τὰ κύρια σχολικὰ ἀναγνώσματα ἦσαν τὰ ἱερὰ κείμενα κάθε θρησκείας (ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, τὸ Κοράνι, τὰ χριστιανικὰ ἱερὰ κείμενα), στὸ πρωτότυπο ἢ —προκειμένου γιὰ τὴ μεσαιωνικὴ Δυτικὴ Εὐρώπη— στὴν ἐπίσημη λατινική τους μετάφραση, τὴ Vulgata. Τὸ ἴδιο ἔγινε στὴν ὀρθόδοξη Ἀνατολὴ κατὰ τὴ βυζαντινὴ καὶ μεταβυζαντινὴ περίοδο. Τὰ παιδιὰ μάθαιναν τὰ πρῶτα γράμματα στὴν ἐνοριακὴ ἐκκλησία ἀπὸ τὸν ἐφημέριο ἢ κάποιον ἐγγράμματο μοναχὸ γειτονικοῦ μοναστηριοῦ. Τὰ ἀναγνωστικά τους ἦσαν (ἐπὶ δέκα ἢ δεκαπέντε αἰῶνες) τὰ ἴδια: τὸ Ψαλτήριο καὶ λίγο ἀργότερα ἡ Ὀκτώηχος, τὸ Ὡρολόγιο καὶ ἄλλα λειτουργικὰ βιβλία. Αὐτὰ ἦσαν τὰ σχολεῖα τῶν «ἱερῶν γραμμάτων» ἢ «κοινὰ σχολεῖα», ὅπως εἶναι γνωστότερα κατὰ τὴν Τουρκοκρατία.[8]

Ἡ ἐπίσημη ἐκκλησία εὐνοοῦσε τὰ παραδοσιακὰ αὐτὰ σχολεῖα, ἀφοῦ ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἔβγαιναν οἱ αὐριανοὶ παπάδες καὶ ψάλτες. Στὰ μοναστηριακὰ σχολεῖα —ποὺ εἶχαν τὸ ἴδιο πρόγραμμα— οἱ μαθητὲς προετοιμάζονταν κυρίως γιὰ τὴ μοναστικὴ ζωή. Σ' αὐτὰ ἡ διδασκαλία παρεχόταν συνήθως δωρεάν, ἐνῶ στὰ ἐνοριακὰ οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν ἀντάμειβαν τὸν παπα-δάσκαλο σὲ χρῆμα ἢ σὲ εἶδος.

---

6. Στὸ *ΔΙΕΕ* ΙΓ΄ (1959), 471.

7. Ι. Μαρκαντώνης, *Παραδόσεις ἱστορίας τῆς παιδείας*, Ἀθήνα 1976, σ. 29 κέ. Μητροπολίτου Χριστοστόμου Καρθαγένης, «Ἡ ἀγωγὴ παρ' Ἑβραίοις», *Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος* 72 (2000), 9-64.

8. Φ. Κουκουλές, «Τὰ τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐγκυκλίου παιδεύσεως σχολεῖα», στὸν τόμο τοῦ ἴδιου, *Βυζαντινῶν βίος καὶ πολιτισμός*, τ. Α΄1, Ἀθήνα 1948, σ. 35-107.

Πολλοὶ δάσκαλοι καὶ λόγιοι τῆς ἐποχῆς ἐπισημαίνουν ὅτι τὰ «κοινὰ» αὐτὰ σχολεῖα ἦσαν κατὰ μέγα μέρος ἀναποτελεσματικά, ἀφοῦ ἡ ἐκκλησιαστικὴ γλώσσα τῶν διδασκομένων κειμένων ἦταν δύσληπτη ἢ καὶ ἀκατανόητη ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς μικροὺς μαθητές, ἀλλὰ ὄχι σπάνια καὶ ἀπὸ τὸν ἡμιμαθῆ δάσκαλο.[9] Τὸ ἔργο αὐτὸ τῶν ἐνοριακῶν ἱερέων καὶ τῶν μοναχῶν ὁδηγεῖ συχνὰ στὸ συμβατικὸ ἀλλὰ ὄχι ἐντελῶς ἀκριβὲς συμπέρασμα ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας ἡ Ἐκκλησία γενικῶς ἔσωσε τὴν ἑλληνικὴ γλώσσα καὶ τὴν ἐκπαίδευση ἀπὸ τὸν ἀφανισμό. Τὸ ἀκριβὲς εἶναι ὅτι οἱ συγκεκριμένοι αὐτοὶ παπα-δάσκαλοι ἐπιτέλεσαν —στὸ βαθμὸ ποὺ ἐπιτέλεσαν— τὸ ἔργο αὐτό. Ἡ διδασκαλία τοῦ παπᾶ στὴν ἐνορία του ἦταν δυνητική, ὄχι ὑποχρεωτική. Δὲν ξέρουμε κανένα ἔγγραφο μητροπολίτη ποὺ νὰ ἐντέλλεται σὲ κάποιον ἱερέα νὰ ἀναλάβει καθήκοντα δασκάλου ἢ νὰ ἐπαινεῖ ἢ νὰ ἐπικρίνει τὸ διδακτικό του ἔργο. Ἡ πρωτοβουλία τοῦ παπα-δασκάλου ἦταν προσωπικὴ καὶ εἶχε κίνητρα τὴν ἐπιθυμία του νὰ ὠφελήσει τὰ παιδιὰ τῆς ἐνορίας του, ἀλλὰ καὶ νὰ βελτιώσει τὶς μικρὲς ἀπολαβές του μὲ τὴν διδασκαλικὴ ἀμοιβή.

Ἀνάλογη ἦταν ἡ στοιχειώδης ἐκπαίδευση καὶ στὴν ὀθωμανικὴ κοινωνία.[10] Εἶχε χαρακτήρα σχεδὸν ἀποκλειστικὰ θρησκευτικό. Τὸ σχολεῖο (mahale mektebi) λειτουργοῦσε μέσα ἢ κοντὰ στὸ τζαμὶ τῆς γειτονιᾶς. Δάσκαλος ἦταν ὁ χότζας. Σχολεῖα λειτουργοῦσαν καὶ σὲ μονὲς δερβίσηδων.

---

9. Π.χ. ὁ πολύπειρος δάσκαλος Πολυζώης Κοντὸς γράφει στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου του *Ποικίλη διδασκαλία*..., Βιέννη 1803: *«Ἐνθυμήσου ἀγαπητέ, τὴν ψυχικὴν τροφὴν ὁποῦ μᾶς ἔδιδον οἱ διδάσκαλοι τῶν ἁπλῶν σχολείων εἰς τὴν πρώτην μας τρυφερὰν ἡλικίαν... διδάσκοντές μας ἐκεῖνο τὸ χειρόγραφον Ἄλφα, Βῆτα, τὸ Ἀλφαώ, τὸν Προοιμιακὸν ψαλμόν, τὴν Ὀκτώηχον καὶ αὐτὸ τὸ ἱερὸν Ψαλτήριον· βιβλία ὄντως ἅγια καὶ θεολογικά, εἰς ὡραίαν φράσιν ἑλληνικήν, ὅπου ὄχι μόνον μικρὰ παιδία, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ διδάσκαλοι δὲν γινώσκουσι ποσῶς τί ἀναγινώσκουσι· ὥστε εἰς τὰ τοιαῦτα δυσνόητα βιβλία, φεῦ, ματαιοπονοῦντες ἐχάσαμεν πέντε χρόνους τουλάχιστον καὶ μετὰ βίας ἐμάθομεν μόνον νὰ κακοαναγνώθωμεν».* Τὸ Ψαλτήριο εἰδικὰ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς ἀλφαβητάριο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Βασιλείου (βλ. Κουκουλές, *ὅ.π.*, σ. 55), ἦταν δὲ ἐπίσης σὲ σχολικὴ χρήση κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες καὶ στὴ Ρωσία καὶ στὴ Σερβία (βλ. Ι. Ταρνανίδης, *Τὸ πρόβλημα τῆς μητροπόλεως Καρλοβικίων*..., Θεσσαλονίκη 1972, σ. 92, καὶ Μαρία Νυσταζοπούλου Πελεκίδου, «Ἐκκλησία καὶ παιδεία στὴ Ρωσία τὸ 17ο αἰώνα», *Ροδωνιά* (Τιμὴ στὸν Μ. Ι. Μανούσακα), τ. Β′, Ρέθυμνο 1994, σ. 354.

10. A. Kazamias, *Education and the Quest for Modernity in Turkey*, Σικάγο 1966. R. Mantran, *Καθημερινὴ ζωὴ στὴν Κωνσταντινούπολη τὸν αἰώνα τοῦ Σουλεϊμὰν τοῦ Μεγαλοπρεποῦς* (ἔκδ. Παπαδήμα), Ἀθήνα 1999, σ. 280-283. Κατὰ τὸν Ἐβλιγιὰ Τσελεμπί, στὰ μέσα τοῦ ΙΖ′ αἰ. ὑπῆρχαν στὴν Κωνσταντινούπολη 1993 «mahale mektebi», 78 μεντρεσέδες (θεολογικὲς σχολὲς) καὶ 170 ἄλλα θρησκευτικὰ σχολεῖα· βλ. V. Cândea, «Les intellectueles du Sud-Européen au XVIIe siècle», *RESEE* 8 (1970), 199-200.

Σκοπὸς καὶ περιεχόμενο τῆς διδασκαλίας ἦταν ἡ ἀνάγνωση καὶ ἀποστήθιση χωρίων τοῦ Κορανίου, ἔργο ἐξαιρετικὰ δύσκολο γιὰ τοὺς μικροὺς μαθητές, ἀφοῦ τὸ ἱερὸ κείμενο εἶναι γραμμένο στὰ ἀραβικά, γλώσσα ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὰ τουρκικά. Συμπέρασμα: οἱ ὁμοιότητες μὲ τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα εἶναι πολλές. Ἡ διαφορὰ ἦταν ὅτι τὰ ὀθωμανικὰ σχολεῖα (καὶ οἱ δάσκαλοι) χρηματοδοτοῦνταν ἀπὸ κάποιο βακούφι. Ὥστε, ὅταν ὁ σουλτάνος Μεχμὲτ Β΄ παραχωροῦσε τὰ «προνόμια» στὸν Γεννάδιο Σχολάριο, ἦταν αὐτονόητο —καὶ γιὰ τὸν σουλτάνο καὶ γιὰ τὸν πατριάρχη— ὅτι μέσα στὶς ἁρμοδιότητες τῆς Ἐκκλησίας ἦταν καὶ ἡ λειτουργία τῶν ἀπὸ αἰῶνες καθιερωμένων σχολείων μέσα ἢ δίπλα στὴν ἐκκλησία ἢ τὴ μονή.

Β΄– Στὶς μαρτυρίες ποὺ παραθέτει ὁ Ἀγγέλου γιὰ τὴν ἀκώλυτη λειτουργία σχολείων καθ' ὅλη τὴν Τουρκοκρατία ἂς προστεθοῦν καὶ οἱ ἑξῆς:
α΄– Ὁ Γερμανὸς ἑλληνιστὴς στὴν Τυβίγγη Μαρτίνος Κρούσιος σημειώνει (πρὸ τοῦ 1584): «Σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχουν ἐκπαιδευτήρια. Δὲν ὑπάρχουν ἐπίσης ἀκαδημίες καὶ δημόσιοι καθηγητές, παρὰ μόνο "κοινὰ" σχολεῖα (scholae triviales), ὅπου τὰ παιδιὰ μαθαίνουν νὰ διαβάζουν τὸ Ὡρολόγιο, τὴν Ὀκτώηχο, τὸ Ψαλτήριο καὶ ἄλλα λειτουργικὰ βιβλία. Ἐλάχιστοι ὅμως εἶναι οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ μοναχοὶ ποὺ τὰ κατανοοῦν... Οἱ ἱερεῖς εἰσπράττουν ἀπὸ τοὺς μαθητές των μικρὸ βοήθημα».[11]
β΄– Ὁ Κρούσιος ἐπίσης σημειώνει ὅτι, καθὼς πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν ἱερέα τῆς γερμανικῆς πρεσβείας στὴν Κωνσταντινούπολη Στέφανο Gerlach, «σὲ πολλοὺς ναοὺς ἑλληνικοὺς διαφόρων πόλεων εἶναι προσαρτημένα σχολεῖα, στὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουν τάξεις, οὔτε ποικιλία μαθημάτων, ἀλλὰ ἕνας μοναδικὸς δάσκαλος διδάσκει στὰ παιδιὰ τὸ Ψαλτήριο, τὸ Ὡρολόγιο, τὶς ἀκολουθίες καὶ ἄλλα βιβλία ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὶς ἐκκλησίες».[12]
γ΄– Ὁ διάδοχος τοῦ Gerlach ἱεράς Σολομὼν Schweigger σημειώνει (γύρω στὰ 1580): «Ἐπιτρέπεται ἡ ἀνίδρυση δημοτικῶν σχολείων, ἀλλὰ κακῶς ταῦτα διευθύνονται, αἴτιος δὲ ὁ πατριάρχης, μὴ δρῶν κατὰ τὸ καθῆκον αὐτοῦ· διότι ὑπάρχουν λίαν μικρὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα εἷς καλόγηρος διδάσκει ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν εἰς ὀλίγιστα παιδία. Ἐάν τις μαθητὴς ὀρέγηται ἀνωτέρας παιδεύσεως, ὀφείλει νὰ ἀπολαύσῃ τούτου δι' ἰδίας αὐτοῦ ἐνεργείας καὶ μεγάλων θυσιῶν. Λαμβανομένου δ' ὑπόψιν τῶν καλῶν τοῦ λαοῦ διαθέσεων, οὐδεμία χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι θαυμασίως θὰ ἐπετύγχανον, ἐὰν κα-

11. Martinus Crusius, *Turcograecia,* Βασιλεία 1584, σ. 205.
12. *Αὐτόθι*, σ. 246.

λαὶ σχολαί, εἰς τὰς ὁποίας νὰ ἐδιδάσκοντο αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι, ἡ Ἁγία Γραφὴ κλπ.».[13]

δ'– Ὁ Ἄγγλος ἀξιωματικὸς W. M. Leake, ποὺ περιηγήθηκε τὶς ἑλληνικὲς χῶρες ἐπὶ ἕξι χρόνια, ἐπισκέφθηκε τὸ 1809 τὴ Ζίτσα τῆς Ἠπείρου καὶ σημειώνει: «Δὲν ὑπῆρχε σχολεῖο. Τοὺς ρώτησα γιατί δὲν δίνουν ἕνα παρὰ ὁ καθένας γιὰ νὰ ἀποκτήσουν δάσκαλο. "Ἔτσι τὸ βρήκαμε", ἀπάντησαν οἱ Ζιτσαῖοι. Καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἰσχυριστοῦν ὅτι τοὺς ἐμποδίζει κανένας. Ὁ βεζίρης ἀφήνει τοὺς Ἕλληνες ἀπόλυτα ἐλεύθερους σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν παιδεία καὶ συχνὰ παρακινεῖ τοὺς προεστοὺς νὰ τὴν ἐνισχύουν».[14]

ε'– Ὁ Γεώργιος Γαζῆς, λόγιος καὶ γραμματικὸς τοῦ Καραϊσκάκη, γράφει τὸ 1847: «Ἡ Τουρκία, ἐκ δόγματος θρησκευτικοῦ ὁρμωμένη, τοὺς μὲν Τούρκους ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς [κοσμικῆς] παιδείας, τοὺς δὲ χριστιανοὺς ἄφηνε νὰ συσταίνουν σχολεῖα».[15]

ς'– Ὁ Ἰωάννης Φιλήμων, ἀγωνιστὴς τοῦ '21, δημοσιογράφος ἀργότερα καὶ ἱστορικός, γράφει τὸ 1834: «Εἰς τὴν ἀμάθειαν τῶν Τούρκων πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ ὁ Ἕλλην καί τινα χάριν. Τοὺς διεκράτει αὕτη ἁλυσοδεμένους τρόπον τινὰ εἰς μίαν θέσιν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἠγνόουν ποῖα μέτρα ὠφέλουν καὶ ποῖα ἔβλαπτον ἀναφορικῶς ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν των σύστημα. Οἱστρηλατούμενοι οὗτοι ἀπὸ προσφορὰς χρημάτων, ἅπαξ διδομένων, ἢ καὶ ἀδύνατοι νὰ ἐκτιμῶσι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν δύναμιν τῶν φώτων, ἐσυγχώρουν τὴν σύστασιν σχολείων μὲ πᾶσαν εὐκολίαν, μ' ὅσην δυσκολίαν κατεπείθοντο νὰ παραχωρήσωσι τὴν οἰκοδομὴν ἢ ἐπισκευὴν ναοῦ τινος».[16]

Οἱ μαρτυρίες ποὺ παρατέθηκαν παραπάνω εἶναι σαφεῖς καὶ ἀπερίφραστες. Δὲν περιέχουν οὔτε κὰν ὑπαινιγμὸ περὶ παρεμβάσεως τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν στὰ σχολικὰ πράγματα τῶν Ἑλλήνων. Ἰδιαίτερα οἱ τρεῖς πρῶτες μαρτυρίες τοῦ ΙΣ΄ αἰ. ἀναιροῦν τὴν πρόσφατα ἐπινοημένη θεωρία ὅτι ναὶ μὲν ἐπισήμως —κατὰ τὰ παραχωρηθέντα στὴν Ἐκκλησία προνόμια— ἡ ἐκπαίδευση ἦταν ἐλεύθερη, στὴν πράξη ὅμως οἱ τοπικοὶ μπέηδες καὶ πασάδες αὐθαιρετοῦσαν ἀσύστολα καὶ ἀπαγόρευαν τὴ λειτουργία σχολείων, ἰδίως

13. Salomon Schweigger, *Ein newe Reyssbeschreibung*, Νυρεμβέργη 1608, σ. 22· ἡ μετάφραση τοῦ παρατεθέντος χωρίου εἶναι τοῦ Ξ. Σιδερίδη, «Περί τινος ἀντιγράφου τοῦ Νομοκάνονος τοῦ Μανουὴλ Μαλαξοῦ», *ΕΦΣΚΠ* 30 (1908), 185.

14. W. M. Leake, *Travels in Northern Greece*, τ. 3, Λονδίνο 1835, σ. 388.

15. Γεώργιος Γαζῆς, *Λεξικὸν τῆς Ἐπαναστάσεως* (ἔκδ. Ἑτ. Ἠπειρωτικῶν Μελετῶν), Ἰωάννινα 1971, σ. 165.

16. Ἰωάννης Φιλήμων, *Δοκίμιον ἱστορικὸν περὶ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας*, Ναυπλία 1834, σ. 60-61.

κατὰ τοὺς δύο πρώτους αἰῶνες τῆς Τουρκοκρατίας, ὁπότε οἱ συνθῆκες ζωῆς τῶν ραγιάδων ἦσαν ἀφόρητες. Πράγματι ὑπάρχουν πάμπολλες ἱστορικὲς μαρτυρίες γιὰ αὐθαιρεσίες τῶν τοπικῶν ἀρχόντων, περιέργως ὅμως δὲν ὑπάρχει καμία ποὺ νὰ σχετίζεται μὲ ἄρνηση ἱδρύσεως ἢ μὲ κλείσιμο σχολείων. Ἀντίθετα ὑπάρχει μία τουλάχιστον ἐκπληκτικὴ περίπτωση Τούρκων ἀξιωματούχων, περιλαμβανομένου καὶ τοῦ τοπικοῦ ἀγᾶ, ποὺ συνεισφέρουν χρήματα γιὰ τὴν ἵδρυση ἑλληνικῶν σχολείων στὴν περιοχὴ τῆς Πρέβεζας. Τὴ γενναιοδωρία τῶν Τούρκων προυχόντων εἶχε προκαλέσει σχετικὸ κήρυγμα τοῦ Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ τὸ 1779.[17]

Γ′–Ὅσο γιὰ τὶς ἀντίθετες μαρτυρίες (περὶ ἀπαγορεύσεως ἐκ μέρους τῶν Τούρκων τῆς λειτουργίας ἑλληνικῶν σχολείων) οὐσιαστικὰ εἶναι δύο: τοῦ λόγιου γιατροῦ Στέφανου Κανέλλου τὸ 1822, καὶ τοῦ λόγιου Φαναριώτη Ἰακώβου Ρίζου Νερουλοῦ τὸ 1827.

α′–Ὁ Κανέλλος, σὲ μακρὰ ἐπιστολή του πρὸς τὸν Γερμανὸ φιλέλληνα Κάρολο Iken, γράφει: *«Οἱ Τοῦρκοι ἐμπόδιζαν τὰ σχολεῖα αὐστηρότερα καὶ ἀπὸ τὰς ἐκκλησίας· τοῦτο καὶ ἄλλαι συγχρόνως αἰτίαι ἐβίαζαν τοὺς Γραικοὺς νὰ θεωροῦν τὴν θρησκείαν οὐσιωδῶς συνδεδεμένην μὲ τὰ γράμματα καὶ τὰ σχολεῖα, διὰ τοῦτο καὶ εἰς μεγάλας καὶ εἰς μικρὰς πόλεις οἱ Γραικοὶ ἐπροσπαθοῦσαν μὲ δόσιν χρημάτων καὶ μὲ διαφόρους τρόπους νὰ συστένουν κοινὰ σχολεῖα κρυφίως»*.[18] Ὁ Ἄλκης Ἀγγέλου σχολιάζει ἐκτενῶς τὴ σκοπιμότητα καὶ τὰ κίνητρα τοῦ Κανέλλου, ποὺ τὸν ὁδήγησαν στὶς ἀνωτέρω διαβεβαιώσεις. Ὡστόσο θὰ ἤθελα νὰ προσθέσω καὶ μερικὰ ἀκόμη σχόλια.

1. –Ἐφόσον οἱ Τοῦρκοι ἀξιωματοῦχοι, ποὺ μποροῦσαν νὰ δώσουν (ἢ νὰ μὴ δώσουν) ἄδεια λειτουργίας σχολείου, ἐδωροδοκοῦντο καὶ ἐπέτρεπαν τελικὰ τὴν ἵδρυση σχολείου, πῶς τὸ σχολεῖο αὐτὸ λειτουργοῦσε κρυφίως, ἀφοῦ οἱ δωροδοκημένοι ἁρμόδιοι τὸ ἐγνώριζαν;
2. –Πῶς οἱ Γραικοὶ θεωροῦσαν *«τὴν θρησκείαν οὐσιωδῶς συνδεδεμένην μὲ τὰ γράμματα καὶ τὰ σχολεῖα»*, ἀφοῦ ὁ Κανέλλος γράφει ὅτι ἀπὸ τοὺς μητροπολίτες *«πολλὰ ὀλίγοι ἐφρόντισαν διὰ τὴν παιδείαν τοῦ ποιμνίου*

17. Ἀρτεμις Ξανθοπούλου-Κυριακοῦ, *Ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς καὶ οἱ Βενετοὶ (1777-1779). Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς δράσης του καὶ τὸ πρόβλημα τῶν Διδαχῶν* (ἐκδ. Πουρνάρα), Θεσσαλονίκη 1984, σ. 103-108.

18. Τὸ ἑλληνικὸ πρωτότυπο τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κανέλλου πρὸς τὸν Iken ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Ἀνδρόνικο Δημητρακόπουλο, *Ἐπανορθώσεις σφαλμάτων παρατηρηθέντων ἐν τῇ Νεοελληνικῇ Φιλολογίᾳ τοῦ Κ. Σάθα*, Τεργέστη 1872, σ. 46-53· εἰδικότερα τὰ τέσσαρα χωρία ποὺ παρατέθηκαν παραπάνω προέρχονται ἀπὸ τὶς σ. 46, 47, 49, 50.

των· πολλοὶ μάλιστα καὶ ἐμπόδιζαν τὴν σύστασιν σχολείων διὰ νὰ μὴ συγκαταβάλουν καὶ αὐτοὶ χρήματα».

3. –Στὴν ἴδια ἐπιστολὴ ὁ Κανέλλος γράφει: *«Πολλοὶ νέοι μας πτωχοὶ... ἔτρεχαν προθύμως εἰς ὅποιον σχολεῖον ἐμάνθαναν ὅτι εἶναι καλὸς δάσκαλος... Κατὰ δυστυχίαν ὅμως εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ σχολεῖα μας ἐδιδάσκετο μόνον ἡ παλαιὰ ἑλληνικὴ χωρὶς μέθοδον... Ἡ πρὸ πενήντα, 80 λοιπὸν χρόνων ἀμάθεια τοῦ γένους μας δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀναισθησίαν ἢ ἀδιαφορίαν μας εἰς τὴν παιδείαν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῶν σχολείων, ἀποτέλεσμα τῆς ὅλης καταστάσεως τοῦ ἔθνους».*

Ἐδῶ δὲν γίνεται λόγος περὶ ἀπαγορεύσεως λειτουργίας σχολείων ἐκ μέρους τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν. Ἄλλες ἦσαν οἱ αἰτίες τῆς «ἀθλίας καταστάσεως τῶν σχολείων», ἡ λόγια γλώσσα κ.λπ.

Εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ Κανέλλος προχειρολογεῖ καὶ αὐτοσχεδιάζει. Τὸ συναισθάνεται, φαίνεται, αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος, ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ τῆς ἐπιστολῆς του πρὸς Iken γράφει: *«Ἀλλ' ἐπειδή μ' ἔδωκες τὴν ἄδειαν νὰ σὲ γράψω ὅ,τι μὲ ἔλθει εἰς τὸν νοῦν... θέλεις συγχωρήσει τὴν ἀταξίαν καὶ ἀτέλειαν τῶν ὅσων μέλλω νὰ σὲ σημειώσω».*

β'– Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰακώβου Ρίζου Νερουλοῦ δημοσιεύθηκε στὸ βιβλίο του *Cours de littérature grecque moderne*, ποὺ ἐκδόθηκε στὴ Γενεύη (ὅπου ὁ Νερουλὸς διέμενε τότε) τὸ 1827, δηλαδὴ δύο χρόνια μετὰ τὴν ἔκδοση τοῦ βιβλίου τοῦ Iken, *Leucothea*, Λειψία 1825. Στὸ βιβλίο αὐτὸ περιέχεται καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Κανέλλου πρὸς Iken σὲ γερμανικὴ μετάφραση. Ἦταν λοιπὸν πολὺ πιθανὸ ὁ Νερουλὸς νὰ ἐγνώριζε τὸ βιβλίο τοῦ Iken, καὶ νὰ ἐπηρεάσθηκε ἀπὸ τὶς ἀπόψεις τοῦ Κανέλλου, ἂν καὶ ὁ Νερουλός, ὡς ἀξιωματοῦχος Φαναριώτης, εἶχε καλὴ γνώση τῶν πραγμάτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς. Παραθέτω ἀποσπάσματα ποὺ ἀναφέρονται στὸ θέμα μας (ἀπὸ μετάφραση τοῦ βιβλίου τοῦ Νερουλοῦ στὰ ἑλληνικὰ τὸ 1870):[19]

I. –«Ἡ θρησκευτικὴ θεοβλάβεια καὶ ἡ ὕποπτος πολιτικὴ τῶν Τούρκων, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πρώτων χρόνων τῆς κατακτήσεως, ἐμπόδιζεν ἰσχυρῶς τὴν θρησκείαν καὶ φιλολογίαν τῶν χριστιανῶν, μὴ κατατρέχουσα ὅμως πάντοτε αὐτὰς καὶ ἀναφανδόν».

II. –«Οἱ Τοῦρκοι ἀπηγόρευαν ἐπὶ κεφαλικῇ ποινῇ τὴν οἰκοδομὴν νέων ἐκκλησιῶν... ἐμπόδιζον δὲ διὰ τῆς αὐτῆς αὐστηρότητος καὶ τὴν καθίδρυσιν δημοσίων σχολείων».

---

19. Ἰάκωβος Ρίζος Νερουλός, *Ἱστορία τῶν γραμμάτων παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησι*, Ἀθήνα 1870. Τὰ χωρία ποὺ παρατίθενται προέρχονται κατὰ σειρὰ ἀπὸ τὶς σ. 63, 64, 65-66, 66-67, 67.

III. –«Πραγματικῶς μὲν ἡ ἀνέγερσις δημοσίων σχολείων ἀπετρέπετο... ἀλλὰ πάντες οἱ πρόδομοι, εἴτε νάρθηκες τῶν ἐκκλησιῶν μετεσχηματίζοντο εἰς προκαταρκτικὰ σχολεῖα... Τὰ δὲ ἀνώτερα σχολεῖα τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλολογίας ἠνοίγοντο μόνον ὡς δῆθεν σωφρονιστήρια, εἴτε φυλακαί. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ὁ διερμηνεὺς Παναγιωτάκης [Νικούσιος] καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ὁ Μαυροκορδάτος κατώρθωσαν νὰ στερεώσωσι σχολεῖα ἐν πολλαῖς πόλεσι τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας».

IV. –«Οἱ Τοῦρκοι φέρουσι εἶδός τι σεβασμοῦ πρὸς τοὺς παράφρονας καὶ τοὺς ἱερεῖς... Οὕτως ἀνεχόμενοι πάντα τὰ μοναστήρια παρεχώρουν εἰς αὐτὰ οὐ μόνον προνόμια, ἀλλὰ καὶ ἐλέη μάλιστα. Κατὰ συνέπειαν τὰ πλεῖστα τῶν μοναστηρίων μεταβαλλόμενα εἰς σχολεῖα, ἀπέβαινον ἄσυλον ἀπαραβίαστον τῶν ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων, κατὰ παράδοξον δὲ σύμπτωσιν... ἐσπουδάζοντο οἱ συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος ἐν τοῖς τόποις, ὅπου μάλιστα παρὰ τῶν μοναχῶν περιεφρονοῦντο καὶ κατεδιώκοντο».

V. –«Μόνον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Σελὶμ Γ′ [1789-1807] οὐ μόνον τὰ σχολεῖα, ἀλλά καὶ τὰ λύκεια, ὡς τὰ τῶν Κυδωνιῶν, τῆς Σμύρνης, τῆς Χίου καὶ τῆς Ξηρᾶς Κρήνης (Κουροὺ Τσεσμὲ) στερεώθησαν παρὰ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως».

VI. –[Ὁ πρίγκιψ Δημήτριος Μουρούζης] «διωρίσθη δι' αὐτογράφου διαταγῆς τοῦ Σουλτὰν Σελὶμ γενικὸς διευθυντὴς τῶν ἑλληνικῶν σχολείων καὶ νοσοκομείων. Ὅθεν ἔκτοτε αἱ βελτιώσεις ἐπληθύνθησαν, ἡ δὲ δημόσιος διδασκαλία, ἐπισήμως προστατευομένη, προώδευσε πολὺ ἐν Ἑλλάδι».

Εἶναι προφανὲς ὅτι οἱ παραπάνω μαρτυρίες τοῦ Νερουλοῦ εἶναι ἀντιφατικὲς καὶ μᾶλλον σύγχυση ἐπιφέρουν στὸν ἀναγνώστη. Ἀπὸ τὴ μιὰ οἱ τουρκικὲς ἀρχὲς «ἐμπόδιζον ἰσχυρῶς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν φιλολογίαν τῶν χριστιανῶν», ἀλλὰ πάντως δὲν τὶς «κατέτρεχαν ἀναφανδόν». Οἱ Τοῦρκοι «ἀπηγόρευαν ἐπὶ κεφαλικῇ ποινῇ... τὴν καθίδρυσιν δημοσίων σχολείων». Ἀλλὰ τότε πῶς ἐξηγεῖται ἡ λειτουργία φημισμένων σχολείων, ὅπως (ἐκτὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως) στὰ Ἰωάννινα, ἱδρυμένο τὸ 1647, ἄλλο τὸ 1671, ἄλλο τὸ 1742, στὴν Ἀθήνα τὸ 1647, ἄλλο τὸ 1716, στὴ Χίο τὸ 1666, στὴν Ἄρτα τὸ 1669, στὴν Τραπεζούντα τὸ 1682, στὴν Καστοριὰ τὸ 1708 καὶ δεκάδες ἄλλα; Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνώτερα σχολεῖα ἱδρύθηκαν —γιὰ νὰ σώσουν οἱ ἱδρυτὲς τὸ κεφάλι τους— ὡς δῆθεν «σωφρονιστήρια, εἴτε φυλακαί»; Καὶ οἱ Τοῦρκοι θὰ ὑποπτεύονταν τὸ σχολεῖο, ἀλλὰ ὄχι μιὰ φυλακή, στὴν ὁποία μπαινόβγαιναν ἑκατοντάδες μαθητὲς ὅλη τὴν ἡμέρα; Ὅτι δὲ ὁ Παναγιωτάκης Νικούσιος

καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος μὲ αὐτὸν ἢ ἄλλο τρόπο ἵδρυσαν σχολεῖα εἶναι ἐντελῶς ἀμάρτυρο. Ἀντιφατικὲς ἐπίσης εἶναι οἱ πληροφορίες ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἀπαγόρευαν «ἐπὶ κεφαλικῇ ποινῇ» τὴν ἵδρυση ἐκκλησιῶν ἀλλὰ πάντως τὰ μοναστήρια ἀποτελοῦσαν «ἄσυλον ἀπαραβίαστον τῶν ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων», ὅπου μάλιστα ἐδιδάσκοντο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ὅμως κατὰ τὰ ἄλλα «περιεφρονοῦντο καὶ κατεδιώκοντο» ἀπὸ τοὺς μοναχούς. Ὁ Σουλτὰν Σελὶμ Γ′ ἦταν πράγματι μεταρρυθμιστής, ἀλλὰ πάντως τὰ τρία πρῶτα ἀπὸ τὰ τέσσερα «λύκεια» ποὺ σημειώνει ὁ Νερουλὸς εἶχαν ἱδρυθῇ ἀρκετὰ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴ βασιλεία τοῦ Σελίμ.

Τὸ βιβλίο τοῦ Νερουλοῦ εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἄνθρωπο ἀπαράσκευο γιὰ τέτοιο ἔργο. Κύριος σκοπός του ἦταν νὰ ἐξάρει τὸν ρόλο τῆς παραδοσιακῆς ἡγεσίας (Ἐκκλησίας καὶ ἰδίως τῶν Φαναριωτῶν) στὸν ἱστορικὸ βίο τοῦ Γένους, γενικεύοντας, ὑπερβάλλοντας ἢ καὶ ἀκόμη ἐπινοώντας ἀνύπαρκτα «γεγονότα».

Ὥστε ὁ θρύλος τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ» δὲν ὑπῆρξε λαϊκὸς κατὰ τὴ γένεσή του· ἦταν σκόπιμο ἐπινόημα λογίων τῶν χρόνων τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀλλὰ γνώρισε μεγάλη δημοτικότητα ἀργότερα χάρη στὸ κλίμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐξάρσεως, ποὺ χαρακτηρίζει τὸν ΙΘ′ αἰ., ἀλλὰ καὶ χάρη στὴ γοητεία τοῦ μύθου.

Δὲν συζητῶ τὶς ἄλλες δῆθεν μαρτυρίες, ποὺ παρατίθενται στὶς μελέτες ποὺ σημειώθηκαν παραπάνω, γιατὶ πρόκειται ἁπλῶς γιὰ γνῶμες καὶ ἀπόψεις ἐπὶ τοῦ θέματος ἁρμοδίων καὶ μὴ λογίων τοῦ δεύτερου μισοῦ τοῦ ΙΘ′ καὶ Κ′ αἰ. Ἡ αὐθεντικὴ ἱστορικὴ μαρτυρία ὅμως προϋποθέτει αὐτοψία, αὐτηκοΐα (ἔστω καὶ σχετικὴ) καὶ πάντως συγχρονία πρὸς τὰ μαρτυρούμενα γεγονότα.

Δ′ – Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως κατὰ τὴν Τουρκοκρατία θεωροῦν ἱστορικὸ σταθμὸ τὴν πατριαρχικὴ σύνοδο τοῦ 1593, ποὺ ἐπικύρωσε τὴν ἵδρυση τοῦ πατριαρχείου Μόσχας τὸ 1589. Στὸν συνοδικὸ τόμο ποὺ συντάχθηκε τότε γράφονται μεταξὺ ἄλλων: «*Ὥρισεν ἡ ἁγία σύνοδος ἕκαστον ἐπίσκοπον ἐν τῇ ἑαυτοῦ παροικίᾳ φροντίδα καὶ δαπάνην τὴν δυναμένην ποιεῖν, ὥστε τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ γράμματα δύνασθαι διδάσκεσθαι· βοηθεῖν δὲ κατὰ δύναμιν τοῖς ἐθέλουσι διδάσκειν καὶ τοῖς μαθεῖν προαιρουμένοις, ἐὰν τῶν ἐπιτηδείων χρείαν ἔχωσιν*».[20]

Καὶ εἶναι μὲν ἀμφίβολο ἂν ἡ ἀπόφαση αὐτὴ εἶχε κάποιο πρακτικὸ ἀπο-

20. Τὸ συνοδικὸ πρακτικὸ τοῦ 1593 ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Κ. Σάθα, *Βιογραφικὸν σχεδίασμα περὶ τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου Β′ (1572-1594)*, Ἀθήνα 1870, σ. 82-92· ἡ παράγραφος Ζ′ περὶ σχολείων στὴ σ. 91.

τέλεσμα,[21] τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι ἡ πατριαρχικὴ σύνοδος γιὰ πρώτη φορὰ ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν παιδεία τοῦ Γένους εἶναι σημαντικό. Εἶχε βέβαια προηγηθῆ ἡ ἵδρυση τοῦ πρώτου πατριαρχικοῦ σχολείου τὸ 1556, ἀλλ' αὐτὸ ὀφειλόταν στὴν προσωπικὴ πρωτοβουλία τοῦ πατριάρχη Ἰωάσαφ Β΄, τοῦ λεγομένου Μεγαλοπρεποῦς.[22]

Εἶναι ἀκόμη ἀξιοσημείωτο ὅτι στὴν παράγραφο περὶ ἱδρύσεως ὄχι ἑνὸς ἀλλὰ δεκάδων σχολείων δὲν ἐκφράζεται καμία ἀνησυχία γιὰ τὸ ἂν οἱ τουρκικὲς ἀρχὲς θὰ ἐνέκριναν τὴν σύσταση τῶν σχολείων αὐτῶν. Προφανῶς γιατὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος ἀνησυχίας.

Ἀξίζει ἀκόμη νὰ διευκρινισθῆ ὅτι τόσο τὸ ἄρθρο περὶ σχολείων, ὅσο καὶ ἡ ὅλη ἀπόφαση τῆς συνόδου γράφτηκε ἀπὸ τὸν Μελέτιο Πηγᾶ, πατριάρχη Ἀλεξανδρείας τότε, δραστήριο μέλος τῆς συνόδου καὶ προφανῶς εἰσηγητὴ τῆς περὶ ἱδρύσεως σχολείων παραγράφου. Σὲ ἐπιστολή του (τοῦ 1597) πρὸς τὸν νέο τσάρο Θεόδωρο Α΄ γράφει: «...*καὶ φθάσαντες εἰς Κωνσταντινούπολιν συνεκροτήσαμεν σύνοδον ὑπερτελῆ ἐν τῇ οἰκία τοῦ Βλάτου... καὶ μονώτατος συνέθηκα τὸν τόμον ἐκεῖνον, ἐν ᾧ στερεοῦται ὁ θρόνος ὁ πατριαρχικὸς τῆς ὀρθοδόξου βασιλείας σου...*».[23]

Συντάσσοντας τὸ ἄρθρο ἐκεῖνο περὶ σχολείων ὁ Πηγᾶς, σπουδασμένος στὴν Ἰταλία, εἶχε ἀσφαλῶς ὑπόψη του τὰ λεγόμενα «Ἐπισκοπικὰ Σχολεῖα» τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, τὰ ὁποῖα ἦσαν προσαρτημένα στὶς ἐπισκοπὲς καὶ ἐπιδοτοῦνταν (δάσκαλοι καὶ μαθητὲς) ἀπὸ τὸν τοπικὸ ἐπίσκοπο.[24]

Ε΄ – Εἶναι πασίγνωστο τὸ παιδικὸ τραγουδάκι «Φεγγαράκι μου λαμπρὸ...». Ὁ Claude Fauriel (1824) δὲν τὸ περιέλαβε στὴ συλλογή του, δημοσιεύει ὅμως ἕνα ἄλλο τραγούδι, μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴ ὑπόθεση, ποὺ ἀρχίζει κι

---

21. Μ. Ι. Γεδεών, *Ἱστορία τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων*, Ἀθήνα 1939, σ. 182: «Ἀγνοῶ τίνα φροντίδα κατέβαλον οἱ κληρικοὶ —ἐξαιρουμένων τῶν μοναστηριακῶν— περὶ συστάσεως καὶ συντηρήσεως σχολείων ἑλληνικῶν τῆς ἐγκυκλίου λεγομένης παιδεύσεως ἁπανταχοῦ τῆς Ἀνατολῆς, ὄχι γραμματοδιδασκαλείων»· σ. 190: «Ὀλίγιστοι τούτων [τῶν ἀρχιερέων], ὀλιγιστότατοι ἐσκέφθησαν "φροντίδα τὴν δυναμένην καὶ δαπάνην ποιεῖν" ὑπὲρ ἱδρύσεως καὶ συντηρήσεως σχολείων».

22. Γιὰ τὸ πρώτο μετὰ τὴν Ἅλωση πατριαρχικὸ σχολεῖο βλ. συνοπτικὸ ἄρθρο μου στὴν *Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους* (τῆς Ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν), τ. 10 (1974), σ. 372-373. Θὰ ἐπανέλθω ἐκτενέστερα στὸ θέμα προσεχῶς.

23. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μελετίου Πηγᾶ ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν W. Regel, *Analecta Byzantino-russica*, Πετρούπολη 1891-1898, σ. 108-111.

24. F. B. Artz, *The Mind of the Middle Ages, A.D. 200-1500* (ἔκδ. A. A. Knopf), Νέα Ὑόρκη 1954, σ. 305-308.

αὐτὸ μὲ τοὺς στίχους «Φεγγαράκι μου λαμπρὸν / φέγγε καὶ περπάτειγε...». Ὅπως τὸ ξέρουμε σήμερα τὸ ποίημα δημοσιεύθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν D. Sanders τὸ 1844 καὶ ἀργότερα ἀπὸ τὸν A. Passow (1860) καὶ πολλοὺς ἄλλους. Τὸ ποίημα αὐτὸ ὁ Sanders τὸ θεωρεῖ ἁπλῶς ὡς παιδικὸ τραγούδι, ὁ Passow ὡς νανούρισμα.[25] Κι ὅμως τὸ τραγουδάκι αὐτὸ πολὺ νωρὶς συσχετίστηκε μὲ τὸν θρύλο τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ». Γιὰ πρώτη φορὰ συναντῶ τὸν συσχετισμὸ αὐτὸ τὸ 1855 σὲ μελέτη τοῦ λογίου Γρ. Γ. Παπαδοπούλου: «[Οἱ μαθητὲς] τὴν νύκτα ἐξερχόμενοι λάθρα μετέβαινον εἰς τὸν διδάσκαλον, λέγοντες τὸ γνωστὸν ἀσμάτιον "Φεγγαράκι μου λαμπρὸ"...».[26]

Κι ὅμως στὸ ποίημα αὐτὸ λέγεται μὲν ὅτι οἱ μαθητὲς ἐπήγαιναν σὲ κάποιο νυκτερινὸ σχολεῖο, ἀλλὰ ὄχι κατ' ἀνάγκη κρυφό. Ξέρουμε ὅτι οἱ δάσκαλοι ἢ παπα-δάσκαλοι τῆς ἐποχῆς ἔκαναν μαθήματα ὅποτε εὐκαιροῦσαν ἀπὸ τὶς ἀσχολίες τους, ἐνδεχομένως καὶ τὴ νύχτα. Εἶναι πάντως μᾶλλον μάταιο νὰ ἀναζητᾶ κανεὶς λογικὲς ἑρμηνεῖες σὲ λαϊκὰ δημιουργήματα. Ἂς σημειωθῆ ἀκόμη ὅτι παρὰ τὴν πανελλήνια ἀποδοχὴ τοῦ συσχετισμοῦ τοῦ ποιήματος μὲ τὸν θρύλο τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ», ὁ Γύζης, ὅταν ζωγράφιζε τὸν πίνακα τὸ «Κρυφὸ Σχολειό», δὲν γνώριζε τὸν συσχετισμὸ αὐτό. Συγκεκριμένα, σὲ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν πεθερό του ὁ Γύζης περιγράφει τὸν πίνακα ποὺ ζωγράφιζε τότε («Τὸ Κρυφὸ Σχολειό», 1886) καὶ μεταξὺ ἄλλων γράφει: «...ἠθέλησα νὰ παραστήσω μυστηριώδη πρᾶξιν εἰς σκοτεινὸν ὑπόγειον μόνον διὰ μιᾶς ἀκτίνος ἡλίου εἰσερχομένης ἐντὸς...».[27] Ὥστε τὸ ἀμυδρὸ φῶς ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ «φεγγαράκι» τὸ «λαμπρὸ» ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἐν τούτοις ὁ Βλαχογιάννης, πού, ὅπως σημειώθηκε ἤδη, ἀρνεῖται τὴν ἱστορικὴ ὕπαρξη τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ», θεωρεῖ ὅτι ἡ μόνη μαρτυρία ὑπάρξεώς του εἶναι τὸ τραγουδάκι «Φεγγαράκι μου λαμπρό».[28]

ς' – Ὁ Νικόλαος Γύζης φιλοτέχνησε τὸν πίνακα, ποὺ ἐν τέλει πῆρε τὸν τίτλο «Τὸ Κρυφὸ Σχολειό», στὸ Μόναχο τὸ 1885-1886. Μὲ τὸν πίνακα αὐτόν, ὅπως

---

25. Γιὰ τὸ ποίημα, τὶς παραλλαγές, τὶς ἐκδόσεις του καὶ σχετικὰ σχόλια βλ. Ἀλέξης Πολίτης, «Φεγγαράκι μου λαμπρό. Ἀπόπειρα γιὰ ἕνα μικρὸ σχεδίασμα τῆς πρώτης φάσης τῆς ἱστορικῆς διαδρομῆς τοῦ μύθου τοῦ "Κρυφοῦ Σχολειοῦ"», στὸ βιβλίο τοῦ ἴδιου, *Τὸ μυθολογικὸ κενό. Δοκίμια καὶ σχόλια γιὰ τὴν ἱστορία, τὴ φιλολογία, τὴν ἀνθρωπολογία καὶ ἄλλα* (ἐκδ. Πόλις), Ἀθήνα 2000, σ. 25-39.

26. Γρ. Γ. Παπαδόπουλος, «Περὶ τῶν προγενεστέρων ἑλληνικῶν σχολείων», *Πανδώρα* 5 (1.1.1855), 450-451.

27. *Ἐπιστολαὶ Νικολάου Γύζη*, ἐπιμελείᾳ Γ. Δροσίνη καὶ Λάμπρου Γ. Κορομηλᾶ, Ἀθήνα 1953, σ. 138-139.

28. Βλαχογιάννης, *ὅ.π.*, σ. 678.

γράφει ὁ Γύζης στὸν πεθερό του τὸ 1886, «ἐσκέφθην νὰ παραστήσω τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς Ἑλλάδος, ὅτε ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἦσαν αὐστηρῶς ἀπηγορευμένα τὰ σχολεῖα καὶ μόνον ἐν κρυπτῷ ἐξετελοῦντο...».[29] Εἶναι προφανὲς ὅτι θέλησε νὰ παραστήσει ζωγραφικὰ τὸν θρύλο τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ». Σὲ φωτογραφία ποὺ ἔστειλε στὸν ζωγράφο Νικηφόρο Λύτρα τὸ 1886, σημειώνει ἰδιοχείρως στὸ ἀριστερὸ περιθώριο τὸν τίτλο τοῦ πίνακα: «Σχολεῖον κρυπτόν».[30] Παραδόξως, ὅταν τὸν ἐκθέτει στὴν Ἀθήνα τὸ 1888, ὁ πίνακας ἔχει τίτλο «Ἑλληνικὸν σχολεῖον ἐν καιρῷ δουλείας».[31] Ὁ πίνακας δημοσιεύθηκε ἐντύπως γιὰ πρώτη φορὰ στὸ περιοδικὸ τοῦ Γ. Δροσίνη *Ἐθνικὴ Ἀγωγή*, στὴν πρώτη σελίδα τοῦ τεύχους τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1899. Στὸ ἐπάνω μισὸ τῆς σελίδας ὁ πίνακας (τῆς φωτογραφίας πρὸς Λύτρα) καὶ στὴ μέση ὁ τίτλος ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, καὶ ἀπὸ κάτω, μὲ μικρὰ γράμματα: «Εἰκὼν Ν. Γύζη». Εὐθὺς κατόπιν, στὸ κάτω μισὸ τῆς σελίδας, τὸ γνωστὸ ποίημα τοῦ Ἰωάννη Πολέμη, χωρὶς ἰδιαίτερο τίτλο. Προφανῶς ὁ τίτλος «Τὸ Κρυφὸ Σχολειὸ» στὴ μέση τῆς σελίδας ἀναφερόταν καὶ στὸ ποίημα. Ἐξ ἄλλου ὁ Πολέμης τὸν ἑπόμενο χρόνο (1900) περιέλαβε καὶ τὸ ποίημα αὐτὸ μὲ τίτλο «Κρυφὸ Σχολειὸ» (καὶ σὲ παρένθεση τὴν ἔνδειξη: «κάτωθι εἰκόνος τοῦ Γύζη») στὴν ποιητικὴ συλλογή του *Ἀλάβαστρα*. Ὁ ἴδιος πίνακας τοῦ Γύζη, μὲ τίτλο καὶ πάλι «Τὸ Κρυφὸ Σχολειό», δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ *Παναθήναια* Α′ (1900-1901), 417, σὲ τεῦχος ἀφιερωμένο στὸν Γύζη «ἐπὶ τῷ θανάτῳ του».[32] Εἶναι ἀξιοση-

---

29. *Ἐπιστολαὶ Ν. Γύζη*, ὅ.π.

30. Μαρίνος Καλλιγᾶς, *Νικόλας Γύζης. Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του* (ἔκδ. ΜΙΕΤ), Ἀθήνα 1981, εἰκόνα 23. Ἡ φωτογραφία φυλάσσεται στὸ Ἀρχεῖο τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης.

31. Βλ. *Δ′ Ὀλυμπιὰς 1888. Κατάλογος ἐκθετῶν* (ἔκδ. Ἑστίας), Ἀθήνα 1888, σ. 114, ἀρ. 60. Βλ. καὶ Ἠλίας Μυκονιάτης, «Τὸ καλλιτεχνικὸ τμῆμα τῶν "Ὀλυμπίων" στὴν Ἀθήνα τοῦ 19ου αἰώνα», *Ἐγνατία* (Ἐπετηρίδα τοῦ Τμήματος Ἱστορίας καὶ Ἀρχαιολογίας τοῦ Α.Π.Θ.), 3 (1991-1992), Θεσσαλονίκη 1994, σ. 105 καὶ 125.

32. Τὸν ἴδιο χρόνο στὸ περιοδικὸ *Πινακοθήκη* Α′, τχ. 6 (Αὔγουστος 1901), στὸ τελευταῖο ἐσώφυλλο, ἀγγέλλεται ὅτι τὸ περιοδικὸ ἐτύπωσε χάριν τῶν συνδρομητῶν του, σὲ πολυτελὲς χαρτὶ καὶ σχῆμα μέγα τὸν πίνακα «Τὸ Κρυφὸ Σχολειὸ» τοῦ Γύζη (ποὺ τότε ἀνῆκε στὸν «διαπρεπῆ φιλότεχνον» Παντιὰ Ράλλη). Ἀντίτυπο τῆς χάρτινης αὐτῆς εἰκόνας φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει διασωθῆ· πρόκειται μᾶλλον γιὰ τὴν εἰκόνα ποὺ εἶχε ἤδη δημοσιευθῆ στὰ περιοδικὰ *Ἐθνικὴ Ἀγωγὴ* καὶ *Παναθήναια*. Εἶναι πάντως κι αὐτὸ μιὰ ἔνδειξη τῆς μεγάλης δημοτικότητας ποὺ ἀπέκτησε ὁ πίνακας τοῦ Γύζη μέσα σὲ τρία χρόνια. Ἀξίζει ἀκόμη νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ θρύλος τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ» ἐκέρδισε τὴ συμπάθεια τῶν δημοτικιστῶν τῆς ἐποχῆς. Π.χ. ἡ Γαλάτεια Καζαντζάκη («Τί διαβάζουν τὰ παιδιά μας», *Δελτίο τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου*, 1913, σ. 223) ἐπικρίνει τὴ *Διάπλαση τῶν Παίδων*, ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ περιεχόμενά της ἀπουσιάζει «ἡ ἐθνικὴ ἰδέα»: «Δὲν ξέρουν οἱ μικροὶ ἀναγνῶστες τῆς Διάπλασης γιὰ τὸ παιδομάζωμα... δὲν ξέρουν γιὰ τὸ Κρυφὸ Σχολειὸ...».

Ετος Β΄—1899 + Αρ. 1 + 1 Ιανουαριου

ΕΘΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

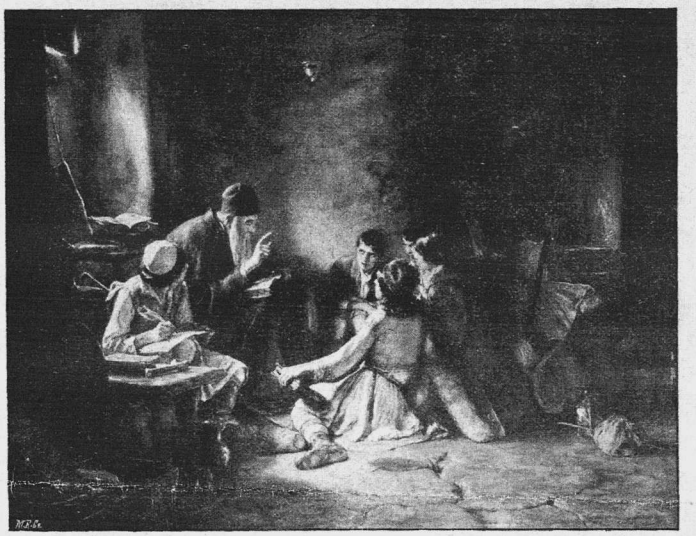

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

— Εικὼν Ν. Γύζη —

'Απ' ἔξω μαυροφόρ' ἀπελπισιά,
πικρῆς σκλαβιᾶς χειροπιαστὸ σκοτάδι·
καὶ μέσα 'στὴ θολόκτιστη ἐκκλησιὰ —
'στὴν ἐκκλησιὰ ποῦ παίρνει κάθε βράδυ
τὴν ὄψι τοῦ σχολειοῦ —
τὸ φοβισμένο φῶς τοῦ κανδηλιοῦ
τρεμάμενο τὰ ὀνείρατα ἀναδεύει
καὶ γύρω τὰ σκλαβόπουλα μαζεύει.

'Εκεῖ καταδιωγμένη κατοικεῖ
τοῦ σκλάβου ἡ ἀλυσόδετη πατρίδα·
βραχνὰ ὁ παππᾶς ὁ δάσκαλος ἐκεῖ
θεριεύει τὴν ἀποσταμένη ἐλπίδα
μὲ λόγια μαγικά·
ἐκεῖ ἡ ψυχὴ πικρότερο ἀγροικᾶ
τὸν πόνο τῆς σκλαβιᾶς της, ἐκεῖ βλέπει
τί ἔχασε, τί ἔχει, τί τῆς πρέπει.

Κι' ἀπ' τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ψηλά,
ποῦ ἐβούβανε τὰ στόματα τῶν πλάνων
καὶ ρίχνει καὶ συντρίβει καὶ κυλᾷ
'στὴν ἄβυσσο τοὺς θρόνους τῶν τυράννων,
κι' ἀπὸ τὴ σιγαλιὰ
ποῦ δένει 'στὸ λαιμὸ πνιγμοῦ θηλειά,
κι' ἀπ' τῶν προγόνων τάφθαρτα βιβλία,
ποῦ δείχνουν τὰ πανάρχαια μεγαλεῖα,

Ἕνας ψαλμὸς ἀκούγεται βαθὺς
σὲ μελῳδίαις ἑνὸς κόσμου ἄλλου
κι' ἀνατριχιάζει ἀκούοντας καθεὶς
προφητικὰ τὰ λόγια τοῦ δασκάλου
μὲ μιὰ φωνὴ βαρειά :
«Μὴ σκιάζεσθε 'στὰ σκότη! 'Η λευθεριὰ
σὰν τῆς αὐγῆς τὸ φεγγοβόλο ἀστέρι
τῆς νύκτας τὸ ξημέρωμα θὰ φέρῃ.»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

1899 — 1

μείωτο ὅτι ὁ πίνακας τῆς φωτογραφίας πρὸς Λύτρα, ὅσο καὶ τῶν δύο πρώτων ἐντύπων δημοσιεύσεών του στὰ περιοδικὰ ποὺ σημειώθηκαν παραπάνω, διαφέρει ἀπὸ τὸ «Κρυφὸ Σχολειὸ» τοῦ Γύζη ποὺ γνωρίζουμε ὅλοι σήμερα. Οἱ διαφορὲς συνίστανται σὲ ὁρισμένες λεπτομέρειες καὶ κυρίως στὴ (διαφορετικὴ) θέση τῆς ὑπογραφῆς: N. Gysis. Τὸ πρόβλημα πρέπει νὰ τὸ λύσουν οἱ ἱστορικοὶ τῆς τέχνης.[33]

Τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ μᾶς ἐδῶ εἶναι ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ἐμφανίζεται ὁ ὅρος «Κρυφὸ Σχολειό». Ποιὸς ἁπλοποίησε τὸν λογιωτατίστικο ὅρο «Σχολεῖον κρυπτὸν» τοῦ Γύζη στὸν δημοτικότερο καὶ πιὸ ὑποβλητικὸ «Κρυφὸ Σχολειό»; Πιθανῶς ὁ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ Γ. Δροσίνης, πιθανῶς ὁ συντάκτης τοῦ ποιήματος Ι. Πολέμης. Τὸ σημαντικότερο εἶναι πάντως ὅτι ὁ ὅρος «Κρυφὸ Σχολειὸ» ἀπέκτησε χρονολογία γεννήσεως: 1899.[34] Ἑπομένως τὰ δεκάδες τοπωνύμια (ἢ δῆθεν τοπωνύμια) «Κρυφὸ Σχολειό», ποὺ χρησιμοποιήθηκαν κατὰ κόρον ὡς ἀδιάσειστες μαρτυρίες ὑπὲρ τῆς ἱστορικότητας τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ»,[35] εἶναι μεταγενέστερα τοῦ 1899.

Συμπέρασμα: Τὸ «Κρυφὸ Σχολειὸ» μπορεῖ νὰ γίνει δεκτὸ ὄχι ὡς ἱστορικὴ πραγματικότητα, ἀλλὰ ὡς δραματοποιημένος συμβολισμὸς τῶν δυσμενῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὶς ὁποῖες λειτούργησαν τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα κατὰ τὴν Τουρκοκρατία.

Χ. Γ. ΠΑΤΡΙΝΕΛΗΣ

---

33. Βλ. Ἀφροδίτη Κούρια, *Τὸ παιδὶ στὴ νεοελληνικὴ τέχνη, 1833-1922*, (ἔκδ. Δωδώνη), Ἀθήνα – Γιάννενα 1985, σ. 46, σημ. 54. Κωνσταντίνος Διδασκάλου, *Genre- und allegorische Malerei von Nikolaus Gysis*, Μόναχο 1991, σ. 63-66.

34. Τὸ θρυλικὸ Κρυφὸ Σχολειό, ἀπὸ τὸ 1822 ὡς τὸ 1899, δηλωνόταν περιφραστικά: Κανέλλος (1822): «...κοινὰ σχολεῖα κρυφίως». Γ. Μαυροκορδάτος (1849): «...ἡ νεολαία ἐδιδάσκετο λαθραίως ἐν ὑπογείοις καὶ ἐν ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς». Φ. Ἰωάννου (1850): «Σχολεῖα ταπεινὰ... κρυπτόμενα πολλάκις ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν κρατούντων, ἐν τόποις δυσβάτοις». Κ. Φρεαρίτης (1863): «ἀφανῆ καταγώγια... σκοτειναὶ κρύπται». Γ. Χασιώτης (1874): «... ἀφανὲς οἴκημα καὶ εὐτελές, περιδεῶς κλειόμενον καὶ ἀνοιγόμενον». Ν. Δραγούμης (1874): «σχολεῖον κείμενον ἐν παραβύστῳ τινὶ γωνίᾳ». (Τὰ χωρία ποὺ παρατίθενται προέρχονται ἀπὸ εὐρύτερα ἀποσπάσματα λόγων ποὺ δημοσιεύει ὁ Ἀγγέλου, *ὅ.π.*, σ. 30, 32, 43, 47.)

35. Δεκάδες (μικρο)τοπωνύμια «Κρυφὸ Σχολειὸ» σημειώνονται στὴ σχετικὴ βιβλιογραφία, γιὰ κανένα ὅμως ἀπὸ αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν ἔστω ἀτελῆ στοιχεῖα ποὺ νὰ ἐπιτρέπουν τὴ χρονολόγησή τους πρὶν ἀπὸ τὸ 1899· βλ. π.χ. Γριτσόπουλος, «Ὀλίγα περὶ Κρυφοῦ Σχολειοῦ», *ὅ.π.*, σ. 401-402. Χατζηφώτης, *ὅ.π.*, σ. 22-23. Γιαννικόπουλος, *ὅ.π.*, σ. 100-101. Χρονόπουλος, *ὅ.π.*, σ. 73-76. Ἐπιτροπὴ Ἐθνικῆς Κληρονομιᾶς, *Τὸ Κρυφὸ Σχολειό*, ὅ.π., σ. 13.

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Τὴ «μαρτυρία» τοῦ Στέφανου Κανέλλου (1822) ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἀπαγόρευαν τὴ λειτουργία ἑλληνικῶν σχολείων ἐγνώριζε καὶ χρησιμοποίησε, πρὶν ἀπὸ τὸν Ἄλκη Ἀγγέλου, ὁ Ἀλέξης Πολίτης. Ἐγνώριζε ἐπίσης καὶ παραθέτει, πρὶν ἀπὸ ἐμένα, τὴν ἀνάλογη «μαρτυρία» τοῦ Ρίζου Νερουλοῦ (1827). Βλ. Ἀλέξη Πολίτη, «Φεγγαράκι μου λαμπρὸ...», ἐφ. *Αὐγή*, 25 Μαρτίου 1994, τώρα σὲ ἀναθεωρημένη ἔκδοση στὸ βιβλίο τοῦ ἴδιου, *Τὸ μυθολογικὸ κενό...*, ὅ.π., σ. 26-28 (βλ. παραπάνω σημ. 25).

Χ.Γ.Π.